

Det fjerde eksempel, vi vil nævne, som illustrerer lovgivningens urimelighed, er et ægtepar, hvor den ene søger førtidspension. Hvis det er sådan, at man kommer ud over 12-månedersgrænsen, ryger sygedagpengene, og på grund af den gensidige forsørgelsespligt kommer ægteparret til at leve for én indtægt. Nogle kommuner klarer det så ved at opfordre til at optage lån, men i realiteten er det meget uhensigtsmæssigt, hvis der er tale om et ældre ægtepar, hvor mulighederne for en ekstraordinær indtægt er meget begrænsede.

Vores opfattelse er, at en vedtagelse af lovfor-slaget vil betyde en administrativ lettelse for kommunerne, idet pensionsberettigede vil kunne overgå direkte fra dagpenge til pension og således ikke belaste kontanthjælpsområdet.

SF har tidligere været inde på nogle af de økonomiske konsekvenser, så dem behøver jeg ikke at uddybe. Men der er nogle uheldige konsekvenser af den nuværende lov. Vi har set eksempler på, at sagsbehandlere for at redde en førtidspensionssag reelt laver en slags fup-revalidering. Det vil sige, at de i starten af en sagsbehandling starter en revalidering og søger om førtidspension med det samme, selv om de ved med sikkerhed, at revalideringen ikke har nogen udsigt til at lykkes. De gør det alene for at vinde tid, fordi revalidering er et af de eksempler, hvorpå man kan få forlænget de 12 måneder, der er til sagsbehandlingen.

Et af de grundlæggende problemer er jo ventetiden i systemet, bl.a. fordi sagsbehandlingen rent administrativt er meget tung. Det kan man naturligvis ændre på, og det synes vi også er o.k., men sideløbende med det er der ingen grund til, at de folk, som søger førtidspension, bliver ofre i det spil. Hvis det f.eks. er sådan, at behandlingen har været i 10 måneder, og kommunens lægekonsulent siger, at han skal have et par ekstra oplysninger, ryger man ud over 12-måneders-grænsen og mister derved sin dagpengeret, og det synes vi ikke er rimeligt. Her synes vi, det burde accepteres, at man kan fortsætte i en periode med at få sygedagpenge.

Vi har også konstateret, at der er en meget uens sagsbehandling i forskellige kommuner. Som jeg nævnte tidligere, er der nogle kommuner, som er meget flinke, og som i hovedtrække-ne formår at overholde denne 12-måneders-grænse; men der er også op til flere kommuner, som har et gennemsnit, der ligger tæt på 12 måneder, hvilket i praksis vil sige, at de må have et større antal sager, som ligger over 12 måneder.

Samlet er det begrundelsen for vores forslag, og vi havde håbet på, at man fra Socialdemokratiet og regeringens side kunne se det fornuftige i det, idet vi finder, der sker en urimelig behandling af en gruppe folk, der søger førtidspension. Vi synes, at man burde være lidt mere åben over for forslaget og ikke bare sige, at det må klares på anden måde, når det rent faktisk er et konstaterbart problem, som bl.a. er påpeget af mange af de folk i systemet, der har kendskab til det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg har et spørgsmål til Enhedslistens ordfører, hr. Bruno Jerup: Da man nu kan konstatere, at det første forsøg var at splitte SF's forslag op i to halvdele, fordi man mente, det var for vidtgående, og man i dag kan konstatere, at Enhedslistens halve SF-forslag var for vidtgående, kan vi så forvente yderligere opsplittings? Er dette forslag f.eks. delt op i forskellige dele, der så kan genfremsættes?

Bekymrer det ikke, hvis Enhedslisten fortsætter den form for logik, Enhedslisten hidtil har anvendt? Nu bliver det oven i købet inden for sit eget område, man bliver så revisionistisk, at det bliver svært at skabe forståelse for større krav.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er muligt, at SF har nogle problemer med på samme tid at have vidtrækkende mål og gå efter konkrete resultater. Det har vi ikke i Enhedslisten. Vi har hele tiden sagt, at det er vores rolle også her i Tinget, at vi både har nogle mere vidtrækkende visioner om, hvad vej dette samfund skal gå, og også om konkrete lovforslag, samtidig med at vi går efter konkrete resultater.

Det var naturligvis vores håb, at vi kunne skaffe opbakning om dette forslag, og jeg bemærkede da også, at flere af ordførerne for regeringspartierne udtalte sig positivt om det, endog SF udtalte sig positivt. Jeg bed bl.a. mærke i, at hr. Bjørn Elmquist udtrykte, at man burde se på det her i en anden sammenhæng.

Vi er da godt klar over, at spillet herinde er sådan, at regeringer, hvis de kan blive fri, sjældent accepterer lovforslag, der kommer fra oppositionen. Sådan er det, men det ændrer ikke ved, at hvis der er fornuft i de forslag, man fremsætter – og Enhedslisten er af den opfattelse, at dette forslag er fornuftigt og logisk – burde selv Socialdemokratiet kunne indse det. Der-